

Manuscris

Nașterea mea

Într-o zi cât un an,
Dumnezeu și-a muiat degetul în praful
unei stele,
l-a presărat peste umbra unui zbor
de înger,

l-a amestecat cu un cântec adormit
într-un gând,

l-a trecut prin flacăra nestinsă
a singurătății colorate,
a turnat o părticică din eoul
unei nebunii,

a adăugat câteva îngândurări ale căutătorului
de himere prin galaxia unei picături
de rouă,

le-a strecurat prin miresme de erori,
le-a fulgerat cu îndoieli și neliniști,

le-a rostogolit prin grădina infinitului,
prin neastâmpărul vântului, prin zăpada
tăcerii, prin rază de lună, prin glazură
de taină, de dor și amor,
prin candidă și neîntreruptă mirare,

le-a trecut prin clepsidra unei clipe,
a suflat apoi ușor,

am țipat în do major.

Răsărit și apus

Învăluit în umbre și erori,
pe căi de nimeni știute,
ai răsărit din uitarea de dincolo
de orizontul echivocului, hotar nedeslușit,

ai înșfăcat din mers o halcă de
pustiu din cotidianitățile existențiale
încate într-o lacrimă și

te-ai trezit într-un coșmar,
bâjbând prin foșnetul prăbușirilor iminente,
pașind pe puntea nimicului,

viscolit de cenușa astrelor scorburoase,
devorat de foamea culorilor perlate
ale imprezibilului, îngrijorat de febra lumii,
îmbogățit cu toate viciile pământului,
acoperit de pulberi neguroase de remușcare,

orizonturi scrijelite de întrebări și amăgiri,

adunând brațe de gânduri scurse
din nouri de necuvinte din anotimpul
disperărilor și al plânsului primordial,

focul ceresc ți l-ai stins cu apă înstelată,
silabisind solitudinea și belșugul de vise,

neliniștea prevestind pustiirea
ți-a fost călăuză,

la flacăra iluziei aprins-ai dorul sfâșietor
al nestatorniciei, fără să te gândești

că vei apune tot în uitare
sub aripa înserării,
pentru a spori spaimele
altui univers...

Copilărie

Alcool amețitor topit în sânge cu zvon de magie,
umbră suptă pe nesimțite de desișul pădurii
ce a fost odată,

fum năruit în răscrucea văzutei
și nevăzutei, visatelor și nevisatelor,

linie frântă a unui gând între două
întâmplări și o rană sângerândă,

lacrimă uscată pe un obraz de nectar,
lumină a unei stele demult dispărute,
mângâiere pe o frunte înaltă de omăt,
frânturi de veșnicie rămase în suspensie,

amintirea unui fastuos răsărit de soare,
orizont destrămat într-un cândva

din tăcerea misselilor lui Bach,
eden devastat de un uragan de mirări și
întrebări,
o inimă în care încăpea un început de lume,

eonică zidire de cântări celeste,

zbor lin peste o banchiză de miracole,
curcubeu adăpându-se din licorile clipei,

chipuri nelămurite zburdând
pe despletitele cărări ale zării și văzduhului
de dincolo și de dincoace
de vâlul mayei.

copilărie trăită sau visată?

Mihai MERTICARU